

**choreograficzny program Nowego Teatru
i Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk
kuratorka Joanna Leśniewska**

Zdaje się, że nareszcie i my mamy swój choreograficzny boom!
Odmieniany przez wszystkie przypadki taniec coraz częściej gości
(miejmy nadzieję na dobre) w programach prestiżowych centrów sztuki,
galerii i teatrów. ← **Zewsząd słychać wołanie o choreografów!**

Lecz czy jest to wołanie o

CHOREOGRAFIĘ?

Czy jest szansa na jej rozpoznanie?

**I jak ją skutecznie rozpoznać, gdy uparcie poszerza swe granice
i programowo wymyka się definicji?**

Od połowy XX w. choreografia z premedytacją sytuuje się w szczelinie między sztukami wizualnymi i [tradycyjnie rozumianym] tańcem; a w polskim kontekście także i teatrem. W szczelinie, która konsekwentnie się poszerza i odsłania swe operacyjne pole, czyli terytorium artystycznych praktyk, czerpiących świadomie i garściami z innych dyscyplin, konstruujących swój własny sceniczny język oraz dyskurs, i domagających się własnej mapy.

Do jej nakreślenia zaprosiliśmy troje polskich artystów, których praktyka czyni choreo-grafię – sztukę pisania ruchu oraz ruchem pisania – coraz bardziej widzianą (i widzialną), wpisując się jednocześnie w jeden z wiodących dziś nurtów choreografii współczesnej. Za papieżem kultury wizualnej Nicholasem Mirzoeffem można by nazwać ten nurt szczególnym choreograficznym, wizualnym aktywizmem z centralną dlań problematyką patrzenia na taniec – dostrzegania i postrzegania zarówno ciała w ruchu, jak i pozostającej w nim bezustannie otaczającej nas rzeczywistości.

Bo zobaczyć coś, znaczy zrozumieć, dostrzec w całej tego złożoności. Ta szczególna taktyka uwidaczniania (nie ograniczająca się jedynie do re-definicji samego medium) to najciekawszy dziś obszar choreograficznych poszukiwań. To strategia jednoczesnego odsłaniania szwów i ukazywania struktury kompozycji. Ale i strategia operowania ruchem potocznym, oderwanym od naturalnego kontekstu i poddanym specjalnej organizacji, który staje się budulcem – równie fizycznych, co wizualnych – metafor i skutecznie diagnozuje zarówno jednostkową, jak i społeczno-polityczną kondycję. To artystyczne i krytyczne transformowanie otaczającej nas, wielowymiarowej rzeczywistości, by uczynić widzianymi i widzialnymi – możliwymi do postrzeżenia i zrozumienia – mechanizmy, jakie nią rządzą. To także jednoczesna praktyka kontrwizualizowania, tworzenia nowych sposobów widzenia, praktyka „odwizdania” narzucanych nam zewnątrz i sztucznie naturalizowanych sposobów postrzegania (świata i ciała) oraz kreowanie nowych reprezentacji.

W ramach naszego programu przenosimy choreografię z dosłownych i metaforycznych peryferii w samo centrum i oddajemy się celebracji naturalnej dlań przestrzeni pomiędzy.

Poszerzamy tym samym pole. Pole jej widzenia, pole jej działania i oddziaływania, i wreszcie – pole walki o jej autonomię. Towarzyszące wszystkim działaniom Nowego motto **IDŹ. PATRZ. MYŚL.** stanowi w tym kontekście ciekawy punkt wyjścia dla choreograficznych partytur.

Joanna Leśniewska kuratorka tańca, dramaturżka i organizatorka ruchu; od 2004 r. w ramach Art Stations Foundation by Grażyna Kulczyk prowadzi w Poznaniu program rozwoju choreografii Stary Browar Nowy Taniec. Jako dramaturżka i reżyserka światła współpracuje z artystami polskimi (Janusz Orlik, Renata Piotrowska-Auffret, Anna Nowicka) i zagranicznymi (Arkadi Zaides/ IL, Minimetal/CH, Lia Haraki/Cypr, Marta Ladjanszki/HU, Jurij Konjar/ SL). Realizuje także autorskie projekty. Eksploruje związki choreografii i sztuk wizualnych oraz problematykę percepcji tańca. Jej praktyka (s)postrzegania i myślenia (poruszonymi) obrazami czerpie inspiracje i strategie ze współczesnego malarstwa i (post)fotografii.